



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **Pivovar HOLBA, a.s.**, se sídlem Hanušovice, Pivovarská 261, IČ: 64610276, zast. Mgr. Lukášem Lorencem, advokátem se sídlem Praha 5 – Smíchov, Elišky Peškové 735/15, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 19.7.2011, č.j.: O-156221/2689/2010/ÚPV

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozklad podaný žalobcem proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 17.12.2009 o zrušení slovní ochranné známky č. 235155 ve znění „AMBROSIUS“ pro část výrobků a toto rozhodnutí potvrdil s tím, že předmětná ochranná známka se podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOZ“) zrušuje pro následující výrobky zařazené do třídy 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb: „minerální vody, šumivé nápoje a jiné nápoje nealkoholické, nápoje a šťávy ovocné a sirupy a jiné přípravky ke zhotovování nápojů“ a ponechává se v platnosti pro výrobek „pivo“ zařazený ve třídě 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí orgán rozhodující o rozkladu nejprve konstatoval, že dne 30.7.2001 byla pod č. 235155 zapsána do rejstříku ochranných známek

slovní ochranná známka ve znění „AMBROSIUS“ pro výrobky zařazené do třídy 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Návrhem doručeným Úřadu dne 27.7.2009 se Mgr. D. C. (dále jen „navrhovatel“) podle § 31 odst. 1 písm. a) ZOZ domáhal zrušení této ochranné známky pro všechny chráněné výrobky. Návrh byl odůvodněn tím, že napadená ochranná známka nebyla v České republice v posledních pěti letech předcházejících zahájení řízení o zrušení užívána v rozsahu chráněných výrobků. Úřad dne 17.12.2009 rozhodl o zrušení napadené ochranné známky č. 235155 pro část výrobků s odůvodněním, že žalobce jakožto vlastník napadené ochranné známky neprokázal její řádné užívání v rozsahu části výrobků zařazených do třídy 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb, konkrétně „minerální vody, šumivé nápoje a jiné nápoje nealkoholické, nápoje a šťávy ovocné a sirupy a jiné přípravky ke zhotovování nápojů“, v uplynulých pěti letech před podáním návrhu. Užívání napadené ochranné známky v rozsahu výrobku „pivo“ zařazeného do třídy 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb podle orgánu prvního stupně řízení bylo žalobcem prokázáno. Proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě formální rozklad, v němž uvedl, že odůvodnění rozkladu bude Úřadu zasláno v zákonné lhůtě jednoho měsíce. Formální rozklad v zákonné lhůtě jednoho měsíce však odůvodněn nebyl, věcné odůvodnění rozkladu bylo Úřadu předloženo až dne 18.2.2010.

Orgán rozhodující o rozkladu následně citoval relevantní právní úpravu (§ 31 odst. 1 písm. a/, § 13 odst. 1, § 42 odst. 1 a 3 ZOZ, § 37 odst. 2, § 82 odst. 2 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů) a poté uvedl, že v daném případě byl podán formální rozklad splňující obecné náležitosti podání ve smyslu § 37 odst. 2 správního řádu. V rozkladu není uvedeno, v jakém rozsahu je rozhodnutí orgánu prvního stupně napadeno. S ohledem na větu druhou ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu tudíž platí, že podatel rozkladu se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že formální rozklad nebyl v zákonné lhůtě jednoho měsíce podle § 42 odst. 3 ZOZ věcně odůvodněn, podatel tak neuplatnil žádné námitky směřující ke správnosti rozkladem napadeného rozhodnutí. Orgán rozhodující o rozkladu upozornil na to, že jednoměsíční lhůta poskytovaná k odůvodnění rozkladu podle § 42 odst. 3 ZOZ je propadného charakteru a nelze ji prodloužit, ani prominout její zmeškání. Protože žalobce uvedenou lhůtu zmeškal, není možné vzhledem k výše uvedené speciální úpravě obsažené v ZOZ postupovat ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, které jinak obecně správnímu orgánu ukládá povinnost pomoci podateli odstranit nedostatky podání, popř. vyzvat ho k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Jelikož orgán rozhodující o rozkladu neshledal ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu v dané věci veřejný zájem a žalobce neuplatnil žádné námitky směřující ke správnosti rozkladem napadeného rozhodnutí, orgán rozhodující o rozkladu se správností rozhodnutí dále nezabýval a omezil se pouze na zkoumání, zda bylo rozhodnutí Úřadu a řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s právními předpisy.

Orgán rozhodující o rozkladu dále uvedl, že užívání napadené ochranné známky v rozsahu výrobku „pivo“ zařazeného do třídy 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb bylo doklady předloženými žalobcem prokázáno. Žalobce jakožto vlastník napadené ochranné známky však předloženými doklady neprokázal její řádné užívání v rozsahu části výrobků zařazených do třídy 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb, konkrétně jsou jimi „minerální vody, šumivé nápoje a jiné nápoje nealkoholické, nápoje a šťávy ovocné a sirupy a jiné přípravky ke zhotovování nápojů“, v uplynulých pěti letech před podáním návrhu. Vzhledem k výrobkům, pro něž byla užívána napadená ochranná známka v rámci hodnocení dokladů provedeného orgánem prvního stupně řízení, jimiž je „pivo“, a to včetně piva nealkoholického, orgán prvního stupně řízení dospěl k závěru, že bylo prokázáno užívání

napadené ochranné známky pro výrobek „pivo“, který takto konkrétně má napadená ochranná známka uveden v jejím seznamu výrobků a služeb.

Ve smyslu rozhodnutí Tribunálu (dříve Soudu prvního stupně) T-126/3 ve věci „ALADIN/ALADDIN“ orgán prvního stupně řízení konstatoval, že nealkoholické pivo lze sice chápat rovněž jako nealkoholický nápoj, stejně jako např. u minerálních vod, ale v případě nealkoholických nápojů se jedná o pojem významově nadřazený, a za situace, kdy seznam přímo vymezuje konkrétně položku pivo, nelze za použití principu podobnosti výrobků a služeb usoudit, že v seznamu mohou být ponechány nealkoholické nápoje typu minerálních vod, když bylo prokázáno užívání napadené ochranné známky pouze pro piva.

Žalobce společně s věcným odůvodněním rozkladu předložil následující doklady, resp. jejich kopie:

1. výtisky z webových stránek vlastníka;
2. pětistránkový záměr vlastníka ze dne 5.5.1999;
3. třístránkovou nabídku na stáčení nápojů, včetně limonád a minerální vody společnosti NATE - nápojová technika a.s., Chotěboř, ze dne 24.7.2001;
4. několik stránek nabídky společnosti FORTEX – AGS, a.s., Šumperk, ze dne 20.1.2003;
5. první stranu nabídky společnosti SAN-JV s.r.o., Šumperk, ze dne 3.12.2003;
6. první strany nabídky společností REBEX TRADE s.r.o., Zeleneč, ze dne 11.3.2002 a společnosti ALTEC spol. s r.o., Chotěboř, ze dne 14.5.2002.

K těmto dokladům nelze dle orgánu rozhodujícího o rozkladu přihlídnout z toho důvodu, že byly předloženy jako součást věcného odůvodnění rozkladu, které bylo Úřadu zasláno až po uplynutí zákonné lhůty. Na okraj orgán rozhodující o rozkladu podotkl, že rozhodné období v rámci návrhu na zrušení napadené ochranné známky trvalo ode dne 26.7.2004 do dne 26.7.2009, z důvodu čehož nelze akceptovat doklady č. 2-6. Vypovídací schopnost dokladu č. 1 by i v případě jeho akceptace byla nedostatečná, neboť to, že byl v oblasti pivovaru objeven a vystrojen vlastní zdroj vody, není pro řízení rozhodné, stejně jako množství finančních prostředků, které byly investovány do technického a technologického rozvoje pivovaru, o němž v textu není ani konstatováno, zda se týkalo zavádění výroby nealkoholických nápojů, přičemž kromě toho uvedené tvrzení žalobce na jeho internetových stránkách navíc nebylo ani jakkoliv důkazně podloženo. Předloženými doklady se zřejmě žalobce pokouší doložit svůj podnikatelský záměr v době předcházející rozhodnému období, v němž tento záměr nemohl být realizován z jím uváděných důvodů, které vnímá jako ospravedlňující neužívání napadené ochranné známky. S ohledem na skutečnost, že tyto důvody nebylo možno akceptovat z důvodu předložení věcného odůvodnění rozkladu po uplynutí zákonné lhůty, přičemž tyto důvody by i za opačné situace nebyly shledány jako liberační, byla i otázka průkaznosti předložených dokladů shledána jako pro řízení nerozhodná, protože i kdyby předložené doklady z doby před rozhodným obdobím průkazné byly, nebylo by možno následné pětileté neužívání napadené ochranné známky v rozsahu části výrobků liberovat.

Orgán rozhodující o rozkladu závěrem uvedl, že žalobce v podání ze dne 27.4.2011 avizoval předložení dalších dokladů o užívání napadené ochranné známky, k němuž mělo docházet třetí osobou se souhlasem vlastníka. Požádal o posečkání s vydáním rozhodnutí o rozkladu do doby, než budou tyto doklady předloženy, přičemž by tyto doklady měl mít k dispozici cca do 3 týdnů. Ve zmiňovaném období ani později tyto dokumenty Úřadu doručeny nebyly. Bylo shledáno jako nadbytečné po uplynutí avizované doby vyčkávat na

předložení uvedených dokladů, neboť za dané situace by předložení dalších dokladů na výsledek řízení vzhledem k výše zmiňovaným okolnostem případu nemělo žádný vliv, přičemž tyto doklady by bylo nutno posoudit ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, tedy se zohledněním koncentrační zásady v odvolacím řízení.

Vzhledem k výše uvedenému orgán rozhodující o rozkladu dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí Úřadu a řízení, jež jeho vydání předcházelo, bylo v souladu s právními předpisy.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno, je založeno na nesprávném právním výkladu a závěry uvedené v napadeném rozhodnutí logickým způsobem nevyplynou z obsahu spisu a předložených důkazů. Žalovaný při rozhodování zejména nesprávně posoudil otázku podobnosti chráněných výrobků ve třídě 32 a své závěry v této otázce nijak neodůvodnil. K otázce porovnání „piv“ a „nealkoholických výrobků“ se žalovaný vyjadřoval mj. již ve věci O-342431 „KLIMO-CITRONELA“, kdy uvedl, *„že pivo sice většinou představuje alkoholický nápoj a bývá umístěno v jiných odděleních obchodů než nápoje nealkoholické, na druhou stranu se ale shodně jedná o nápoje, přičemž piva jsou vyráběna i nealkoholická“*. Žalovaný pak posouzení výrobků v daném případě uzavřel s tím, že *„odvolací orgán se proto ztotožnil i se závěrem orgánu prvního stupně řízení, že pivo přihlášené pro předmětné označení ve třídě 32 je v tomto případě výrobkem podobným nealkoholickým nápojům zapsaným pro namítanou ochrannou známku ve třídě 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb.“*

Ze skutkového stavu obou případů je dle žalobce zřejmé, že v obou případech šlo o otázku posouzení podobnosti „piv“ a „nealkoholických nápojů“ ve vztahu k ochranným známkám, přičemž tato otázka byla ve výše citovaném případě posouzena zcela odlišně než v napadeném rozhodnutí. V citovaném rozhodnutí Úřad navíc své závěry dostatečně odůvodnil, když mj. uvedl, že *„hlavní význam při tvoření úsudku v otázce, zda se jedná o výrobky shodné či podobné, mají takové skutečnosti, které svědčí o tom, že výrobky představují v očích výrobce i spotřebitele výsledek příbuzného výrobního postupu, že spadají do příbuzné oblasti spotřeby, jsou určeny k podobnému způsobu užití, a že na základě toho by mohly být považovány spotřebiteli za zboží pocházející z téhož zdroje.“*

Pokud Úřad v napadeném rozhodnutí rozhodl zcela odlišně, tj. tak, že piva, a to včetně piv nealkoholických, nejsou výrobky podobné nealkoholickým nápojům, jedná se dle názoru žalobce o zjevné porušení principu legitimního očekávání, který je uveden jako jedna ze základních zásad správního řízení v § 2 odst. 4 správního řádu.

Z dokumentů předložených žalobcem k prokázání užívání ochranné známky „AMBROSIUS“ v rámci řízení o návrhu na zrušení této ochranné známky jasně vyplývá, že žalobce tuto ochrannou známku v ČR užíval v rozhodném období jak pro „piva“, tak pro „nealkoholická piva“. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí na str. 6 a 7 na všechny uvedené dokumenty předložené žalobcem odkázal, avšak dochází na jejich základě k nesprávnému závěru o tom, že předmětné dokumenty prokazují užívání ochranné známky „AMBROSIUS“ pouze pro „pivo“. Žalovaný tak zcela přehlédl fakt, že žalobce předloženými dokumenty prokázal rovněž užívání předmětného označení pro „nealkoholické pivo“, tj. pro výrobek, který nepochybně spadá minimálně do skupiny „jiné nealkoholické nápoje“, pro které však žalovaný předmětnou ochrannou známku zrušil s odůvodněním, že žalobce pro tyto

výrobky neprokázal její užívání, což však podle žalobce není pravda a uvedený závěr proto zcela odporuje skutečnostem vyplývajícím z předložených důkazů.

Chybnost závěru žalovaného je patrná zejména ve světle výše zmíněného rozhodnutí Úřadu ve věci 0-342431 „KLIMO-CITRONELA“, ve kterém byly shledány jako podobné výrobky „piva“ a „nealkoholické nápoje“. V daném případě je podobnost posuzovaných výrobků dokonce větší, neboť nealkoholická piva bezpochyby spadají do skupiny nealkoholických nápojů, neboť slouží k uspokojování stejných potřeb, jsou prodávána na stejných místech a jsou určena stejné skupině spotřebitelů, na rozdíl od piv, kde je skupina spotřebitelů omezena na osoby starší 18 let, neřídící automobil nebo jiný dopravní prostředek a netěhotné ženy. Při aplikaci základního logického výkladového pravidla a maiori ad minus tak z výše uvedených skutečností jasně vyplývá, že minimálně „nealkoholická piva“ a jiné nealkoholické nápoje“ měly být posouzeny jako podobné výrobky. Stejně tak i ostatní výrobky, pro které byla napadeným rozhodnutím předmětná ochranná známka zrušena, tj. „minerální vody, šumivé nápoje, nápoje a šťávy ovocné a sirupy a jiné přípravky ke zhotovování nápojů“ jsou výrobky, které jsou podobné výrobku „nealkoholická piva“. Jako příklad je možno uvést například výrobky pivovaru Bernard, který je výrobcem mj. nealkoholického piva „Bernard s čistou hlavou švestka“, který je prodáván na stejných místech jako pivo a ve stejné lahvi jako pivo, ale jde o ovocný nealkoholický nápoj na bázi sladu. Z uvedeného příkladu je zjevné, že „piva“, tedy minimálně „nealkoholická piva“ jsou výrobky, které je nutno považovat za výrobky, které jsou ze známkoprávního hlediska podobné ostatním nealkoholickým nápojům.

Žalobce dále namítl, že žalovaný chybně vyložil a aplikoval rozhodnutí ESD T-126/3 „ALADIN/ALADDIN“. Citované rozhodnutí ESD se týká posouzení podobnosti „přípravku na leštění kovů“ a „přípravku k čištění trubek“, tedy nikoli porovnání „piv“ a „nealkoholických nápojů“. ESD navíc v odstavci 98 citovaného rozhodnutí shledává posuzované výrobky jako podobné, a uvádí, že *„přesto, že průměrnými spotřebiteli jsou v daném případě pracovníci v průmyslu, kteří si jsou vědomi rozdílů ve způsobu výroby věcí, ani tito průměrní spotřebitelé tak nutně nedojdou k závěru, že tyto rozdíly by bránily jedinému podniku vyrábět nebo prodávat oba druhy výrobků“*.

Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že závěry žalovaného o tom, že „nealkoholické pivo lze sice chápat rovněž jako nealkoholický nápoj, stejně jako např. u minerálních vod, ale v případě nealkoholických nápojů se jedná o pojem významově nadřazený, a za situace, kdy seznam přímo vymezuje konkrétně položku pivo, nelze za použití principu podobnosti výrobků a služeb usoudit, že v seznamu mohou být ponechány nealkoholické nápoje typu minerálních vod, když bylo prokázáno užívání napadené ochranné známky pouze pro piva“, jsou zcela vadné a z citovaného rozhodnutí ESD žádným způsobem nevyplývají. Žalovaný navíc v napadeném rozhodnutí neuvádí, z které právní věty rozhodnutí ESD T-126/3 či z jakého výkladového stanoviska tam uvedeného by měly výše uvedené závěry žalovaného vyplývat a pouze se omezuje na tvrzení, že tomu tak je. Uvedený závěr žalovaného je tak zcela nepodložený a neodůvodněný. S ohledem na skutečnost, že se jedná o zásadní závěr, na kterém je postaveno celé rozhodnutí o částečném zrušení ochranné známky žalobce „Ambrosius“, je tento nedostatek zásadním pochybením způsobujícím nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z odstavce 82 citovaného rozhodnutí ESD naopak vyplývá, že *„pro porovnání podobnosti výrobků a služeb, musí být mimo jiné přihlédnuto k povaze zboží, zamýšlenému účelu, způsobu použití a k tomu, zda jde o doplňkové či konkurenční výrobky a služby“*. Pokud by žalovaný skutečně aplikovat toto pravidlo, které je součástí ustálené praxe ESD (viz rozhodnutí ESD ve věci Canon C-39/97 či rozhodnutí T-104/01), musel by nepochybně dojít k závěru, že minimálně „nealkoholická piva“ a „jiné

nealkoholické nápoje" jsou výrobky, které jsou ze známkoprávního pohledu podobné, neboť se jedná o výrobky určené ke stejnému účelu, mají stejný způsob použití a jde o výrobky, které si na trhu nepochybně konkurují.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle mínění žalobce rovněž nelogické, neboť žalovaný v něm uvádí, že „nelze za použití principu podobnosti výrobků a služeb usoudit, že v seznamu mohou být ponechány nealkoholické nápoje typu minerálních vod“, přičemž však na základě tohoto odůvodnění zrušil předmětnou ochrannou známku pro veškeré nealkoholické nápoje, tj. nejen pro „nealkoholické nápoje typu minerálních vod“. Proč tak žalovaný učinil, a jakými úvahami se přitom řídil, v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno. Závěry napadeného rozhodnutí tak logickým způsobem nevyplývají z provedeného dokazování a odůvodnění a napadené rozhodnutí je proto nezákonné, neboť neodpovídá mj. požadavkům kladeným na odůvodnění dle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce dále považuje za nezákonnou skutečnost, že žalovaný nepřihlédl k dodatečně předkládaným důkazům, které žalobce předložil spolu s věcným odůvodněním rozkladu s odvoláním na § 42 ZOZ. Z citovaného ustanovení podle žalobce vyplývá, že zákon omezuje navrhovatele jednoměsíční lhůtou pouze co do podání odůvodnění rozkladu. Zákon však nijak nehovoří o tom, že by omezoval navrhovatele uvedenou lhůtou i co do předkládání důkazů v průběhu řízení o rozkladu. Pokud by chtěl zákonodárce omezit navrhovatele i pokud jde o předkládání důkazů, musel by tak výslovně učinit v zákoně, jak to učinil např. v ustanovení § 114c o.s.ř. Při absenci výslovného omezení práva předkládat důkazy v rozkladovém řízení nelze toto omezení v zákoně o ochranných známkách dovozovat z § 82 odst. 4 správního řádu, neboť úprava obsažená v ZOZ týkající se rozkladového řízení je vůči úpravě obsažené ve správním řádu úpravou speciální, která má vůči obecné normě přednost. Jakýkoli extenzivní výklad ukládající omezení přihlašovatele by byl v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv a svobod, podle kterého mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Rozhodnutí o zrušení ochranné známky na základě návrhu podaného dle § 31 ZOZ je navíc rozhodnutím zasahujícím do vlastnického práva k ochranné známce. S ohledem na skutečnost, že vlastnické právo je zakotveno v čl. 11 Listiny jako jedno ze základních práv, musí být při jeho omezení postupováno v souladu s čl. 4, tj. výlučně na základě zákona. Případné nejasnosti při výkladu ustanovení omezujících vlastnické právo musí být vždy vykládány ve prospěch vlastníka, tj. restriktivně, neboť opačný přístup by znamenal neoprávněný zásah do vlastnického práva, které je ze své podstaty nedotknutelné.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce směšuje dva rozdílné instituty známkového práva - pravděpodobnost záměny označení, u níž se posuzuje podobnost či shoda výrobků a služeb, a prokázání užívání ochranné známky pro zapsané výrobky a služby. Oba instituty se liší jak z hlediska jejich účelu, tak i prokazování. V prvním případě, kam patří i žalobcem zmiňované rozhodnutí sp. zn. 0-342431 „KLIMO-CITRONELA“, se na základě námitek nebo návrhu na neplatnost ochranné známky posuzuje podobnost výrobků a služeb, které se k porovnávaným označením vztahují, z hlediska, zda vedle sebe porovnávaná označení mohou existovat na trhu, aby průměrný spotřebitel nebyl uveden v omyl, pokud jde o jejich původ. Ve druhém případě, kterým se zabývá žaloba, jde o prokázání užívání ochranné známky pro zapsané výrobky a služby na základě návrhu na její zrušení. Účelem tohoto institutu je umožnit, aby známka, která není užívána vůbec nebo jen pro některé výrobky a služby, byla zrušena v rozsahu, ve kterém již neplní svou funkci.

Jak vyplývá z rozsudku T-126/3 ve věci „ALADIN v. ALADDIN, zrušení ochranné známky z důvodu jejího neužívání směřuje k zabránění, aby částečně užívaná ochranná známka požívala rozsáhlé ochrany pouze z důvodu, že byla zapsána pro širokou řadu výrobků a služeb. „*Při uplatnění těchto ustanovení je tak třeba zohlednit rozsah kategorií výrobků nebo služeb, pro které byla starší ochranná známka zapsána, zejména obecnost výrazů k tomuto účelu používaných pro popis uvedených kategorií, a to s ohledem na výrobky a služby, jejichž skutečné užívání bylo skutečně prokázáno. Pokud by tak ochranná známka byla zapsána pro kategorii výrobku a služeb dostatečné rozsáhlou pro to, aby uvnitř ní mohly být rozlišeny některé další podkategorie, které by mohly být považovány za samostatné, má důkaz o skutečném užívání ochranné známky pro část těchto výrobků a služeb za následek pouze ochranu této podkategorie, pod kterou spadají výrobky a služby, pro které je ochranná známka skutečně užívána.*“

Jak vyplývá z uvedené argumentace i ze závěrů žalovaného v předchozím správním řízení, pro posouzení prokázání užívání ochranné známky není na místě aplikovat podobnost výrobků a služeb (jako je tomu u zkoumání pravděpodobnosti záměny označení), pokud jde o porovnání výrobků a služeb, ke kterým směřují předložené důkazní prostředky, s těmi, pro které je ochranná známka zapsána. V daném případě bylo konstatováno, že blíže nespecifikovaná položka „pivo“, pro kterou je napadená ochranná známka „AMBROSIUS“ výslovně zapsána, tvoří samostatnou kategorii výrobků, která zcela zahrnuje všechny výrobky, pro něž žalobce prokázal užívání ochranné známky.

Je pravdou, že nealkoholické pivo je také zároveň nealkoholickým nápojem. Bylo by však v rozporu s citovanou judikaturou, ustálenou praxí Úřadu i smyslem známkoprávní ochrany z tohoto důvodu uchovat ochrannou známku pro celou obecně pojatou skupinu nealkoholických nápojů, když v seznamu výrobků a služeb napadené ochranné známky je uvedena mnohem výstižnější kategorie „pivo“ pod kterou lze nealkoholické pivo přesně zařadit.

Jen na okraj žalovaný uvedl, že i v žalobcem citovaném rozhodnutí sp. zn. 0-342431 „KLIMO-CITRONELA“, jež se týká posuzování pravděpodobnosti záměny označení, a tudíž jeho závěry nelze vztáhnout na tento případ, je konstatován nižší stupeň podobnosti výrobků v případě piva a nealkoholických nápojů, který byl v daném případě kompenzován vysokou podobností porovnávaných označení.

Žalovaný dále v replice uvedl, že ZOZ v § 42 odst. 3 výslovně uvádí, že „*věcné odůvodnění rozkladu musí být Úřadu předloženo ve lhůtě 1 měsíce ode dne podání rozkladu. Lhůtu k podání odůvodnění rozkladu nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.*“ Z uvedeného ustanovení jednoznačně vyplývá, že jak lhůta k podání rozkladu dle § 42 odst. 1 ZOZ, tak i lhůta k předložení věcného odůvodnění rozkladu včetně důkazů předložených v rámci odůvodnění jsou lhůtami propadnými, s jejichž zmeškáním spojuje zákon ztrátu práva. Žalobce tudíž ztratil své právo hájit se v rozkladu vinou vlastního opomenutí a nikoliv v důsledku údajné nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V daném případě nedovozoval žalovaný odmítnutí dodatečně předložených důkazů z koncentrační zásady uvedené v § 82 odst. 4 správního řádu, ale přímo ze speciální úpravy v § 42 odst. 3 ZOZ, neboť odůvodnění včetně dokladů bylo předloženo po skončení zákonné lhůty.

Argumentaci žalobce ohledně restriktivního výkladu omezení vlastnického práva ve smyslu čl. 4 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod považuje žalovaný za irrelevantní, neboť rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, když žalovaný uplatnil § 42 odst. 3 ZOZ,

jehož výklad je jednoznačný. Žalobce přišel o své právo hájit se v rozkladu tím, že zmeškal zákonem stanovenou lhůtu. Naopak, pokud by žalovaný v napadeném rozhodnutí akceptoval žalobcem pozdě podané odůvodnění a s ním předložené důkazy, porušil by zásadu zákonnosti ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu a zásadu rovného postavení stran před správním úřadem ve smyslu § 7 odst. 1 správního řádu.

Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno, opírá se o ustanovení ZOZ a správního řádu, obsahuje úvahu ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu, na základě které správní orgán k rozhodnutí dospěl, a je v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů uvedenými v ustanoveních § 2 až 8 správního řádu.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že prokázal v rozhodném období užívání předmětné ochranné známky „AMBROSIUS“ č. 235155 pro piva, včetně piva nealkoholického. Stěžejní otázkou pro rozhodnutí je proto podle něj otázka posouzení podobnosti „nealkoholického piva“ a ostatních nealkoholických nápojů chráněných pro předmětnou ochrannou známku ve třídě 32. Výrobky je možno obecně považovat za podobné v případě, že jsou určeny stejné skupině spotřebitelů, jsou prodávány na stejných místech a jsou určeny k uspokojování stejných potřeb. Uvedená kritéria posouzení podobnosti výrobků vyplývají i z judikatury ESD, mj. z rozhodnutí C-39/97 Canon Kabushiki. Pokud se jedná o „pivo“ a „nealkoholické pivo“, je zřejmé, že tyto výrobky nejsou určeny stejné skupině spotřebitelů, neboť pivo je jako alkoholický nápoj možno podávat pouze osobám starším 18 let, zatímco nealkoholické pivo takto omezenou skupinu spotřebitelů nemá. Výrobky „pivo“ a „nealkoholické pivo“ nejsou určeny ani k uspokojování stejných potřeb, neboť přestože jak „pivo“, tak „pivo nealkoholické“ jsou nápoje, které slouží k utišení žízně, je pivo jako alkoholický nápoj konzumováno rovněž za účelem dosažení ebriety, tj. za účelem, za kterým nealkoholické pivo konzumovat nelze. Pokud jde o otázku, zda jsou pivo a nealkoholické pivo v konkurenčním vztahu, je nutno uvést, že konkurenční vztah mezi těmito výrobky existuje pouze u omezené skupiny spotřebitelů, tj. osob starších 18 let, neřidičů atd., a konkurence u těchto výrobků je proto pouze částečná. Naproti tomu při porovnání nealkoholického piva a jiných nealkoholických nápojů, včetně nápojů, pro které byla chráněna napadená ochranná známka „AMBROSIUS“, je zřejmé, že jak nealkoholické nápoje, tak nealkoholické pivo slouží ke stejnému účelu, tj. k tišení žízně, mají stejnou skupinu spotřebitelů, prodávají se na stejných místech a jde o výrobky, které si přímo konkurují. Je tedy zřejmé, že nealkoholická piva jsou výrobky spadající svým určením a povahou spíše do skupiny nealkoholických nápojů a nikoli do skupiny piv, jak shledal Úřad. K podpoře výše uvedených argumentů žalobce znovu poukázal na rozhodnutí Úřadu ve věci „KLIMO-CITRONELA“, ve kterém Úřad shledal podobnost nealkoholických nápojů a nealkoholického piva. Žalobce nepopírá, že v případě rozhodnutí „KLIMO-CITRONELA“ se jednalo o otázku posouzení pravděpodobnosti záměny, kdežto v případě ochranné známky AMBROSIUS se jedná o otázku prokázání užívání ochranné známky. Podle něj je ale nerozhodné, zda je otázka podobnosti výrobků posuzována za účelem posouzení pravděpodobnosti záměny nebo prokázání užívání ochranné známky, neboť se vždy jedná o posouzení podobnosti na základě výše uvedených hledisek, která objektivně dána je nebo není. Není proto možné, aby Úřad v jednom případě shodné výrobky posoudil jako podobné a v druhém jako nepodobné.

Žalobce odmítá závěry, které žalovaný dovodil z rozsudku ESD ve věci T-126/3 „ALADIN v. ALADDIN“, jako vadné. Nealkoholická piva nelze podřadit ze známkoprávního hlediska jako zvláštní podkategorii piv, neboť jde o výrobky určené jiné skupině spotřebitelů, sloužící k uspokojování jiných potřeb, které nelze, jak se mylně domnívá žalovaný, přesně

zařadit do skupiny pivo. Rozhodnutí ESD T-I26/3 proto nelze v daném případě aplikovat způsobem, jak to učinil žalovaný.

Pokud se jedná o otázku důkazů připojených žalobcem k rozkladu, žalovaný k nim měl přihlédnout, neboť ustanovení § 42 odst. 3 ZOZ se výslovně vztahuje pouze na otázku věcného odůvodnění, nikoli na otázku předkládaných důkazů.

Mgr. D. C. práva osoby zúčastněné na řízení neuplatnil.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 31 odst. 1 písm. a) ZOZ Úřad zruší ochrannou známku v řízení zahájeném na návrh třetí osoby, jestliže ochranná známka nebyla po nepřetržitou dobu 5 let řádně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, a pro neužívání neexistují řádné důvody; k užívání, které bylo zahájeno, popřípadě v němž bylo pokračováno po pětiletém neužívání ochranné známky ve lhůtě 3 měsíců před podáním návrhu, se nepřihlíží, pokud přípravy pro započetí užívání nebo pokračování v užívání nastaly až poté, co se vlastník dozvěděl o tom, že by mohl být podán návrh na zrušení ochranné známky.

Podle § 42 odst. 1 ZOZ proti rozhodnutí Úřadu lze podat ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení rozhodnutí rozklad. Rozklad má odkladný účinek. Lhůtu k podání rozkladu nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.

Podle § 42 odst. 3 ZOZ věcné odůvodnění rozkladu musí být Úřadu předloženo ve lhůtě 1 měsíce ode dne podání rozkladu. Lhůtu k podání odůvodnění rozkladu nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.

Podle § 45 odst. 1 ZOZ nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro řízení o ochranných známkách správní řád, s výjimkou ustanovení o ověřování plných mocí pro neurčitý počet řízení, o ověřování úředních razítek a podpisů na veřejných listinách vydaných orgány cizích států, o přerušení řízení, o lhůtách pro vydání rozhodnutí, o ochraně proti nečinnosti, dále z ustanovení o zvláštnostech řízení o rozkladu ustanovení o složení rozkladové komise a o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu a ustanovení o zákazu změny napadeného rozhodnutí z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 82 odst. 4 věta první správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

Podle § 152 odst. 4 správního řádu nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jak tvrdí žalobce. Z jeho odůvodnění, které obsahuje veškeré obligatorní náležitosti vyžadované ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, je jasné patrné, na základě jakých úvah správní orgán zrušil napadenou ochrannou známku „AMBROSIUS“ pro tyto výrobky zařazené do třídy 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb: „minerální vody, šumivé nápoje a jiné nápoje nealkoholické, nápoje a šťávy ovocné a sirupy a jiné přípravky ke zhotovování nápojů“ a ponechal jí v platnosti pro výrobek „pivo“ zařazený rovněž ve třídě 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb.

Klíčové závěry odůvodnění napadeného rozhodnutí lze shrnout tak, že Úřad na základě žalobcem prokazaného užívání napadené ochranné známky pouze pro výrobek „pivo“, a to včetně piva nealkoholického, ponechal napadenou ochrannou známku v platnosti pro výrobek „pivo“. Samotné užívání napadené ochranné známky pro nealkoholické pivo však dle žalovaného nepostačuje k tomu, aby byla napadená ochranná známka ponechána v platnosti též pro další výrobky spadající do třídy 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb, pro které byla přihlášena a zapsána do rejstříku ochranných známek, tj. pro „minerální vody, šumivé nápoje a jiné nápoje nealkoholické, nápoje a šťávy ovocné a sirupy a jiné přípravky ke zhotovování nápojů.“ Žalovaný sice souhlasil se žalobcem v tom, že nealkoholické pivo je nealkoholický nápoj, podřadil jej však pod konkrétní kategorii výrobků „pivo“, a to s odkazem na závěry vyslovené v rozsudku ESD ve věci T-126/3.

S výše uvedenými závěry žalovaného se soud plně ztotožňuje. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobce předloženými důkazy prokázal užívání napadené ochranné známky toliko pro piva, a to jak piva se „standardním“ obsahem alkoholu, tak pro piva nealkoholická. Nealkoholická piva představují zvláštní skupinu piv. *Jedná se o piva s nepatrným obsahem alkoholu*, která si ovšem díky použití shodných základních ingrediencí při výrobě, jako je voda, slad a chmel, uchovávají chuťovou podobnost s ostatními pivy, a právě proto jsou spotřebiteli vyhledávána a kupována. *Podstatné je, že i v případě nealkoholických piv se pořád se jedná o výrobek označovaný jako pivo.* Tím, že žalovaný ponechal napadenou ochrannou známku v platnosti pro výrobek „pivo“, umožnil žalobci tuto známku nadále užívat jak pro běžná piva se „standardním“ obsahem alkoholu, tak pro piva nealkoholická.

Přestože je nealkoholické pivo, jak ostatně již jeho název napovídá, rovněž nealkoholickým nápojem, nemůže se žalobce oprávněně domáhat toho, aby byla napadená ochranná známka ponechána v platnosti též pro další výrobky spadající do třídy 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb, jako jsou „minerální vody, šumivé nápoje a jiné nápoje nealkoholické, nápoje a šťávy ovocné a sirupy a jiné přípravky ke zhotovování nápojů.“ Zde je třeba vzít v úvahu skutečnost, že napadená ochranná známka byla do rejstříku ochranných známek zapsána pro tyto výrobky třídy 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb: „*pivo, minerální vody, šumivé nápoje a jiné nápoje nealkoholické, nápoje a šťávy ovocné a sirupy a jiné přípravky ke zhotovování nápojů*“ (viz přihláška napadené ochranné známky obsažená ve správním spise). Pivo je tedy samostatnou kategorií přihlašovaných výrobků, pod kterou lze, jak již bylo uvedeno shora, podřadit jak piva se „standardním“ obsahem alkoholu, tak i piva nealkoholická. Slovní spojení „*jiné nápoje nealkoholické*“, které je užito k označení dalších výrobků, pro které byla napadená ochranná známka přihlášena, tudíž nealkoholické pivo nezahrnuje, neboť to spadá do specifické podkategorie výrobků označené slovem „*pivo*“. Proto také prokazané užívání napadené ochranné známky pouze pro pivo (včetně piva nealkoholického) nepostačuje k tomu, aby byla napadená ochranná známka ponechána v platnosti pro *jiné nápoje nealkoholické*, mezi něž patří *minerální vody, šumivé*

nápoje, či pro nápoje a šťávy ovocné a sirupy a jiné přípravky ke zhotovování nápojů, neboť se jedná o odlišné kategorie výrobků.

Jádrem žalobních námitek je přesvědčení žalobce o *podobnosti* nealkoholických piv a jiných nealkoholických nápojů. V tom se však žalobce zásadním způsobem mylí. Předmětem řízení v souzené věci nebylo posuzování existence pravděpodobnosti záměny napadené ochranné známky s namítanou starší ochrannou známkou jiného vlastníka na straně spotřebitelské veřejnosti, při kterém je jedním ze zkoumaných kritérií shodnost nebo *podobnost výrobků* či služeb (viz § 7 odst. 1 písm. a/ ZOZ), ale posouzení důvodnosti tvrzení navrhovatele, že žalobce napadenou ochrannou známkou po nepřetržitou dobu 5 let bez omluvitelných důvodů řádně neužíval pro všechny výrobky, pro které byla tato známka zapsána (§ 31 odst. 1 písm. a/ ZOZ). Úřad z předložených důkazů zjistil, že žalobce v rozhodném období užíval napadenou ochrannou známkou toliko pro *piva* (a to jak pro piva se „standardním“ obsahem alkoholu, tak pro piva nealkoholická), nikoliv však pro jiné nealkoholické nápoje. Na základě tohoto zjištění pak zcela v souladu s § 31 odst. 1 písm. a) ZOZ zrušil napadenou ochrannou známkou pro ty výrobky, ve vztahu k nimž žalobce užívání napadené ochranné známky neprokázal, a ponechal tuto známkou v platnosti pouze pro výrobek „pivo“, pod který, jak již bylo soudem opakovaně konstatováno, spadá též pivo nealkoholické.

Za přílehlavý považuje soud rovněž odkaz žalovaného na rozsudek ESD ze dne 14.7.2005 ve věci T-126/3. Je zcela irrelevantní, o jaký konkrétní druh výrobků se jednalo ve věci řešené tímto rozsudkem, podstatné jsou obecné závěry, které ESD zaujal ve vztahu k výkladu článku 43 odst. 2 Nařízení Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známce Společenství. Tento článek se týká prokazování užívání ochranné známky pro výrobky nebo služby, pro které byla ochranná známka zapsána, stejně jako je tomu i v nyní projednávané věci. Významné jsou především závěry, které ESD zaujal v odst. 44 a 45 tohoto rozsudku. ESD dovodil, že „... je namístě vykládat čl. 43 odst. 2 poslední větu nařízení č. 40/94 a čl. 43 odst. 3 téhož nařízení, který uplatňuje ustanovení čl. 43 odst. 2 na případ starších národních ochranných známek tak, že směřuje k zabránění, aby částečně užívaná ochranná známka požívala rozsáhlé ochrany pouze z důvodu, že byla zapsána pro širokou řadu výrobků nebo služeb. Při uplatnění těchto ustanovení je tak třeba zohlednit rozsah kategorií výrobků nebo služeb, pro které byla starší ochranná známka zapsána, zejména obecnost výrazů k tomuto účelům používaných pro popis uvedených kategorií, a to s ohledem na výrobky nebo služby, jejichž skutečné užívání bylo skutečně prokázáno. Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že **pokud byla ochranná známka zapsána pro kategorii výrobků nebo služeb dostatečně rozsáhlou pro to, aby uvnitř ní mohly být rozlišeny některé podkategorie, které by mohly být považovány za samostatné, má důkaz o skutečném užívání ochranné známky pro část těchto výrobků nebo služeb v námitkovém řízení za následek pouze ochranu podkategorie nebo podkategorií, pod které spadají výrobky nebo služby, pro které byla ochranná známka skutečně užívána.** Pokud by naopak ochranná známka byla zapsána pro výrobky nebo služby vymezené tak přesným a ohraničeným způsobem, že by nebylo možné provést podstatná dělení uvnitř dotyčné kategorie, důkaz o skutečném užívání ochranné známky pro uvedené výrobky nebo služby by se nezbytně týkal, pro účely projednání námitek, celé této kategorie“ (poznámka: zvýraznění doplněno Městským soudem v Praze).

Citované závěry ESD plně dopadají i na nyní projednávanou věc a prokazují soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Toliko částečně užívaná napadená ochranná známka žalobce nemůže požívat ochrany pouze proto, že byla zapsána pro širokou řadu výrobků, jež jsou navíc v některých případech označeny pouze obecnými výrazy (viz např. sousloví „jiné

nápoje nealkoholické“). Uvnitř skupiny výrobků patřících do třídy 32 mezinárodního třídění výrobků lze rozlišit mj. samostatnou podkategorii výrobků „pivo“. Důkaz o skutečném užívání ochranné známky pro tuto podkategorii výrobků má, řečeno slovy ESD, za následek pouze ochranu této podkategorie, pod kterou spadají výrobky, pro které byla ochranná známka skutečně užívána, nikoliv však ochranu ostatních zapsaných podkategorií výrobků.

Uvedený závěr, jenž žalovaný vyjádřil slovy *„nealkoholické pivo lze sice chápat rovněž jako nealkoholický nápoj, stejně jako např. u minerálních vod, ale v případě nealkoholických nápojů se jedná o pojem významově nadřazený, a za situace, kdy seznam přímo vymezuje konkrétně položku pivo, nelze za použití principu podobnosti výrobků a služeb usoudit, že v seznamu mohou být ponechány nealkoholické nápoje typu minerálních vod, když bylo prokázáno užívání napadené ochranné známky pouze pro piva“*, je plně v souladu se shora citovanými závěry ESD obsaženými v rozsudku ze dne 14.7.2005 ve věci T-126/3, jehož se žalovaný v napadeném rozhodnutí dovolává. Žalovaný poukázal na konkrétní položku (podkategorii) ze seznamu výrobků chráněných napadenou ochrannou známkou, která nese označení „pivo“, a správně dovodil, že prokázání užívání napadené ochranné známky pouze pro pivo nestačí pro ponechání ochranné známky v platnosti pro (jiné) nealkoholické nápoje, jako jsou např. minerální vody, neboť v případě piva se jedná o samostatnou podkategorii výrobků. Zároveň těmito slovy žalovaný vyjádřil, že samotná podobnost jednotlivých samostatných podkategorií chráněných výrobků je pro posouzení rozsahu prokázání užívání napadené ochranné známky irelevantní. Na uvedeném závěru žalovaného soud neshledává nic vadného či nelogického. Minerální vody žalovaný v citovaném souvětí nepochybně zmínil pouze jako příklad jednoho druhu (typu) nealkoholických nápojů, ve vztahu k nimž (s výjimkou nealkoholických piv, patřících ale do samostatné podkategorie výrobků s názvem „pivo“) žalobce užívání napadené ochranné známky neprokázal.

Poukaz žalobce na rozhodnutí Úřadu ve věci O-342431 „KLIMO-CITRONELA“ či na odstavce 82 a 98 rozsudku ESD ve věci T-126/3 je nepřipadný. Jak rozhodnutí Úřadu ve věci O-342431 „KLIMO-CITRONELA“, tak i žalobcem zmiňovaná část odůvodnění rozhodnutí ESD ve věci T-126/3 se netýkají problematiky rozsahu užívání ochranné známky, ale otázky nebezpečí záměny porovnávaných ochranných známek z důvodu jejich totožnosti nebo podobnosti a zároveň totožnosti nebo *podobnosti výrobků* nebo služeb, na které se tyto známky vztahují (§ 7 odst. 1 písm. a/ ZOZ, článek 8 odst. 1 písm. b/ Nařízení č. 40/94 o ochranné známce Společenství). Jak již bylo soudem konstatováno shora, tato otázka s předmětem řízení v nyní projednávané věci nesouvisí. Soud, stejně jako žalovaný, nepochybně vzájemnou podobnost nealkoholických piv a jiných nealkoholických nápojů, na které žalobce tolik bazíruje. Pro rozhodnutí ve věci samé však byla podstatná zcela jiná skutečnost, a sice to, že výrobky označené slovem „pivo“, mezi něž patří i piva nealkoholická, tvoří v seznamu výrobků chráněných napadenou ochrannou známkou samostatnou podkategorii, odlišnou od dalších podkategorií jiných nealkoholických nápojů, přičemž žalobce v řízení prokázal užívání napadené ochranné známky pouze ve vztahu k podkategorii výrobků označené slovem „pivo“, nikoliv ve vztahu k dalším podkategoriím jiných, byť i nealkoholickému pivu podobných výrobků.

Odlišnost postupu žalovaného ve věci O-342431 „KLIMO-CITRONELA“ tedy není „zjevným porušením principu legitimního očekávání“, jak tvrdí žalobce, neboť se nejednalo o skutkově a právně podobnou věc.

Soud shledal neopodstatněnou také námitku, ve které žalobce vytýká žalovanému, že nepřihlédl k důkazům, které dodatečně předložil spolu s věcným odůvodněním rozkladu. Předně je třeba uvést, že žalobce vskutku zmeškal zákonem stanovenou jednoměsíční lhůtu, ve které jedině mohl podat věcné odůvodnění rozkladu (§ 42 odst. 3 ZOZ). Vzhledem k tomu, že rozklad byl podán dne 15.1.2010, připadl konec této lhůty na 15.2.2010, což znamená, že odůvodnění rozkladu, které žalobce podal teprve dne 18.2.2010, je nutně opožděné. Žalovaný právem dovodil, že uvedená jednoměsíční lhůta k podání odůvodnění rozkladu je lhůtou propadnou, neboť zákon výslovně stanoví, že tuto lhůtu nelze prodloužit a její zmeškání nelze ani prominout. Z toho nutně vyplývá, že k opožděně podanému věcnému odůvodnění rozkladu nemůže žalovaný vůbec přihlížet. Třebaže to zákon výslovně nestanoví, z logiky věci plyne, že žalovaný nemůže přihlížet ani k důkazům tvořícím přílohu opožděného věcného odůvodnění rozkladu, neboť tyto důkazy mají nepochybně sloužit k prokázání tvrzení obsažených ve věcném odůvodnění rozkladu, ke kterým však pro jejich opožděnost nelze přihlížet. Jinak řečeno, jsou-li irelevantní skutková tvrzení obsažená v opožděně podaném věcném odůvodnění rozkladu, musí být irelevantní také důkazy, jimiž mají být tato skutková tvrzení prokázána.

Mylný je ostatně i žalobcův názor o nemožnosti aplikace § 82 odst. 4 věty první správního řádu na řízení o rozkladu probíhající před Úřadem. Úprava rozkladového řízení obsažená v § 42 ZOZ není komplexní, jedná se toliko o úpravu zvláštních odchylek oproti obecné úpravě obsažené ve správním řádu, což je zřejmé i z ustanovení § 45 odst. 1 ZOZ, které aplikaci § 82 odst. 4 věty první správního řádu nevylučuje. I pro rozkladové řízení ve věcech ochranných známek tedy platí, že k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v rozkladu nebo v průběhu rozkladového řízení, lze přihlédnout jen tehdy, jde-li o takové důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Z výčtu důkazů připojených žalobcem k věcnému odůvodnění rozkladu (viz rekapitulace napadeného rozhodnutí) je zřejmé, že se jedná všemřes o důkazy staršího data či o takové důkazy (výtisky z webových stránek žalobce), které žalobce mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem I. stupně. Tomu, aby k nim orgán rozhodující o rozkladu mohl při rozhodování ve věci samé přihlížet, tak kromě zmeškání lhůty zakotvené v § 42 odst. 3 ZOZ bránilo též ustanovení § 82 odst. 4 věta první správního řádu.

Soud bez ohledu na výše uvedené nemohl přehlédnout, že orgán rozhodující o rozkladu se důkazními prostředky č. 1 – 6 předloženými žalobcem spolu s věcným odůvodněním rozkladu v napadeném rozhodnutí věcně zabýval a na základě jejich hodnocení dospěl k závěru o jejich neprůkaznosti, přičemž akcentoval především tu skutečnost, že v případě dokladů č. 2 – 6 se jednalo o listiny vztahující se k jinému než rozhodnému období. Vypovídací schopnost dokladu č. 1, tj. výtisků z webových stránek žalobce, pak orgán rozhodující o rozkladu posoudil jako nedostatečnou, a to s konkrétním zdůvodněním. Správnost závěrů orgánu rozhodujícího o rozkladu stran věcného hodnocení těchto důkazních prostředků přitom žalobce žádnou relevantní námitkou nezpochybnil.

Lze shrnout, že žalovaný v dané věci postupoval v souladu se zákonem. Napadené rozhodnutí řádně odůvodnil, přičemž závěry, k nimž dospěl, jsou založeny na správném výkladu příslušných právních norem, jsou logické a mají oporu ve správním spise. Vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný neporušil práva garantovaná žalobci ústavním pořádkem, neboť o zrušení napadené ochranné známky pro část výrobků Úřad rozhodl na základě zákona a v jeho mezích poté, co žalobce neprokázal její řádné užívání po stanovenou dobu pro všechny výrobky, pro které byla tato známka zapsána.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. února 2015

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková